

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. V., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2012 doručená sťažnosť R. V. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Ako vyplýva z podanej sťažnosti a k nej priložených príloh, rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C/345/2011-87 z 22. júna 2011 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zaplatenie sumy 11 000 € s prísl. s odôvodnením, že neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o reálne preukázanie odovzdania pôžičky v uvedenej sume žalovanému. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

Sťažovateľ uviedol, že *„urobil všetko, čo urobiť mohol, aby žiadny problém aj v možnom súdnom konaní s preukazovaním svojho nároku nemal.*

Zmluvu o pôžičke uzatvoril písomne dňa 26. 5. 2009, podpis žalovaného je na nej overený notárom a v článku II. zmluvy o pôžičke zo dňa 26. 5. 2009 žalovaný potvrdil prevzatie sumy 11 000 Eur, pretože mu ich sťažovateľ aj skutočne odovzdal.

Na preukázanie tvrdenia o prevzatí peňazí žalovaným musí v právnom štáte stačiť zmluva, v ktorej druhá strana prevzatie pôžičky potvrdzuje podpisom, a to o to viac, že Občiansky súdny poriadok rešpektuje zásadu formálnosti právnych úkonov, ktorú sťažovateľ dodržal.

Súd tieto zásady nerešpektoval, čo malo za následok odňatie možnosti sťažovateľovi konať pred súdom, keď súd bez akéhokoľvek dôkazu považuje na strane jednej za preukázané vymyslené tvrdenie žalovaného, že peniaze neprevzal, lebo sa mal so sťažovateľom pohádať v nejakej reštaurácii, a na strane druhej prevzatie peňazí žalovaným, potvrdeným písomnou zmluvou, ako dôkaz nerešpektuje.

Na potvrdenie svojich záverov súd poukazuje na rozhodnutia NS SR, z ktorých ani jedno nemožno na daný prípad aplikovať, pretože v rozhodnutiach NS SR č. k. 2 Cdo 293/2008 a 4 Cdo 138/2009, ktoré si vybral súd, ide o situácie, kedy priamo v zmluvách neexistuje písomné prehlásenie dlžníka o prevzatí požičiavanej sumy a túto skutočnosť bolo preto potrebné dokazovať.

V prípade sťažovateľa dôkaz o prevzatí sumy žalovaným existuje a bol súdu predložený.

Sťažovateľ sa domnieva, že postup súdu, keď nerešpektuje platnú a účinnú zmluvu o pôžičke, je vážnym a nepripustným narušením právnej istoty zmluvných vzťahov, zásahom do stability zmluvného vzťahu sťažovateľa a žalovaného, a zároveň je neprihliadanie, resp.

dokonca odmietanie písomnej zmluvy, aj postupom súdu, ktorým došlo k odňatiu sťažovateľovej možnosti konať pred súdom.“.

Sťažovateľ sa domnieva, že napadnutým rozsudkom a postupom krajského súdu predchádzajúcim jeho vydaniu došlo k porušeniu jeho v petite sťažnosti označeného základného práva, ako aj označených článkov ústavy.

Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012, aby zrušil tento rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania.

V texte sťažnosti mimo jej petitu sťažovateľ namieta aj porušenie „článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“ a tiež tvrdí, že „v tejto súvislosti bol porušený najmä čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa považoval za potrebné najprv zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie právnej ochrany. Vzhľadom na to ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáhal v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenie o porušení „článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“ a „čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo jej petitu, je totiž v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako

aj porušenia čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012, ktorý nepovažoval za dostačujúci dôkaz o poskytnutí pôžičky zmluvu o pôžičke z 26. mája 2009, na ktorej je podpis žalovaného overený notárom, pričom v čl. II tejto zmluvy žalovaný potvrdil prevzatie sumy 11 000 €. Sťažovateľ zastáva názor, že tým preukázal svoje tvrdenie o prevzatí peňazí žalovaným, vyjadrujúc zároveň nespokojnosť s postupom okresného súdu, ktorý podľa neho mal zamerať dokazovanie na tvrdenie žalovaného, že peniaze neprevzal, čo je odrazom jeho súčasnej finančnej situácie, v snahe zabrániť tomu, aby mu peniaze vrátil. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že pokiaľ krajský súd (rovnako ako okresný súd) poukazuje v napadnutom rozsudku na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 293/2008 a sp. zn. 4 Cdo 138/2009, nemožno ich na daný prípad aplikovať, pretože v týchto rozhodnutiach ide o situácie, keď priamo v zmluvách neexistuje písomné vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy, a preto bolo potrebné túto skutočnosť dokazovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy môže každý konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V nadväznosti na uvedené sa ústavný ďalej zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozsudku z uvedených hľadísk.

Krajský súd rozsudok č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012 odôvodnil tak, že najskôr s odvolaním sa na § 657 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že *„Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami tejto zmluvy je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhom určenie veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu a o určenie času vrátenia. Predmetom zmluvy o pôžičke môže byť akákoľvek druhovo určená vec, ktorá je spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, čo znamená, že pre jej platnosť sa vyžaduje v čase jej uzavretia aj reálne odovzдание predmetu pôžičky.“*

Ďalej krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval § 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V spojitosti s tým krajský súd uviedol, že *„Navrhovanie dôkazov má priamu spojitost s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročení pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného*

práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Posúdenie, ktorý z účastníkov má dôkazné bremeno na preukázanie určitých skutočností, je vo väčšine prípadov možné pri znalosti hmotnoprávneho predpisu. Hodnotenie dôkazov súdom, ktorého zásady sú zakotvené v ustanovení § 132 OSP, sa uskutočňuje po vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a vec správne právne posúdil. Vychádzal zo správneho právneho záveru, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou. Pre uzatvorenie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzatvorená aj ústne alebo konkludentne. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je predpokladom uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Základnou povinnosťou dlžníka je potom vrátiť vec rovnakého druhu, rovnakého množstva a rovnakej kvality. Ako vyplýva zo skutkových zistení, účastníci konania dňa 26. 05. 2009 uzatvorili zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca (veriteľ) požičal žalovanému (dlžníkovi) sumu 11.000 eur. Dňom podpísania zmluvy dlžník potvrdil prevzatie pôžičky v uvedenej sume a súčasne sa ju zaviazal vrátiť do 26. 08. 2009. Podpisy na zmluve sú overené notárom dňa 26. 05. 2009. Žalobca podaným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie pôžičky v zmysle uvedenej zmluvy o pôžičke s odôvodnením, že žalovaný v lehote splatnosti pôžičku nevrátil. Žalovaný popieral prevzatie pôžičky tvrdiac, že zmluvu o pôžičke podpísal a podpisy boli overené, avšak po podpise zmluvy mu žalovaný peniaze neodovzdal. Po podpísaní zmluvy išli do reštaurácie, kde mu mal žalobca peniaze odovzdať. Tam mu oznámil, že mu peniaze vloží na účet a budú s nimi spoločne disponovať, pretože mal záujem podieľať sa na jeho podnikaní, čo bolo dôvodom, pre ktorý si chcel peniaze požičať. Keďže nemal záujem o spoluprácu so žalobcom, došlo medzi nimi k hádke a napokon sa rozhodol, že si peniaze od neho nepožičia. Oznámil mu, aby zmluvu roztrhal a že o pôžičku nemá záujem. Podnikať nezačal, pretože nemal finančné prostriedky a je nezamestnaný.

V sporovom konaní je povinnosťou účastníka konania označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy na svoje tvrdenia, nesie nepravdivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Žalobca tvrdil, že žalovanému požičal sumu 11.000 eur. Žalovaný túto skutočnosť popieral, preto dôkazná povinnosť označiť dôkaz na svoje tvrdenie o tom, že žalovanému peniaze poskytol, bola na žalobcovi. “.

Krajský súd napokon vyslovil názor, že „Podpísanie zmluvy o pôžičke s textom, podľa ktorého deň podpísania zmluvy je zároveň potvrdením prevzatia pôžičky s ohľadom na skutkový stav súdnej veci, nie je dôkazom o reálnom odovzdaní predmetu pôžičky. Súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na zisťovanie, či žalobca disponoval finančnými prostriedkami ku dňu poskytnutia pôžičky. Na preukázanie svojej finančnej solventnosti žalobca predložil kúpnu zmluvu zo dňa 29. 06. 2006, ktorou predal nehnuteľnosti tretej osobe za kúpnu cenu 780.000,- Sk a výpis z Obchodného registra spoločnosti V., s. r. o. Súd prvého stupňa správne uzavrel, že kúpna zmluva bola uzatvorená 3 roky pred poskytnutím pôžičky, preto nie je dôkazom, že ku dňu poskytnutia pôžičky žalobca disponoval finančnou hotovosťou. Rovnako právne bezvýznamná v súvislosti so zisťovaním solventnosti žalobcu ku dňu uzatvorenia zmluvy je aj skutočnosť, že do 24. 09. 2008 bol spoločníkom spoločnosti V., s. r. o., pretože žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by mu prípadne ukončením činnosti v tejto spoločnosti boli vyplatené finančné prostriedky, z ktorých by bol schopný poskytnúť žalovanému pôžičku. Je zrejmé, že od 24. 09. 2008 je nezamestnaný a nemá príjmy, z ktorých by preukázateľne bol schopný žalovanému poskytnúť finančné prostriedky za účelom začatia podnikania, ktoré mali byť dôvodom uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Keďže žalovaný v priebehu celého konania popieral prevzatie sumy 11.000 eur, pričom žalobca dôkazné bremeno v smere preukazujúcom existenciu finančných prostriedkov, ktoré mali byť predmetom pôžičky, nepreukázal a dôkazné bremeno neunesol, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o tom, že žaloba nebola podaná dôvodne. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu ohľadne súdom prvého stupňa nesprávnu aplikáciu vyššie citovaných rozhodnutí NS SR, odvolací súd uvádza, že v oboch rozhodnutiach je vyslovený právny názor, že pri zmluve o pôžičke

veriteľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázania skutočného odovzdania peňazí ako aj jeho solventnosti ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke.“.

Ústavný súd po posúdení obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu (§ 219 ods. 2 OSP). Tým podľa názoru ústavného súdu splnil všetky požiadavky kladené na jeho rozhodnutie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vyčíta odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu, že mu ako dôkaz o prevzatí pôžičky nepostačovala zmluva o pôžičke (s podpismi osvedčenými notárom), v ktorej túto skutočnosť potvrdil. Dôkaz o prevzatí sumy 11 000 € preto podľa sťažovateľa existuje a bol súdu predložený.

Podľa názoru sťažovateľa teda výsledky vykonaného dokazovania pred okresným súdom bolo potrebné vyhodnotiť tak, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané nielen uzatvorenie zmluvy o pôžičky medzi sťažovateľom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, ale aj odovzdanie peňazí sťažovateľom žalovanému.

Ako vyplýva z rozsudku krajského súdu č. k. 25 Co/289/2012-127 z 31. októbra 2012, odvolací súd sa vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa, hoci nie s výsledkom, aký si želal. Krajský súd podrobil prieskumu spôsob vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania okresným súdom a konštatoval, že žaloba nebola podaná dôvodne a rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Krajský súd sa vysporiadal s otázkou, koho z účastníkov konania zaťažuje dôkazné bremeno preukázať reálne poskytnutie predmetu pôžičky konštatujúc, že *„žalovaný v priebehu celého konania popieral prevzatie sumy 11.000 eur, pričom žalobca dôkazné bremeno v smere preukazujúcom existenciu finančných prostriedkov, ktoré mali byť predmetom pôžičky, nepreukázal a dôkazné bremeno neunesol...“*.

Z uvedeného je zrejmé, že dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti neprechádza z veriteľa na dlžníka v závislosti od toho, aké dôkazy veriteľ predložil, a teda iba v dôsledku toho, že veriteľ predložil súdu písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej je uvedené, že dlžník prevzal pôžičku v sume 11 000 €. Dôkazné bremeno o tom, že to tak nebolo, nezaťažuje žalovaného (dlžníka). Súd vyhodnocuje splnenie dôkazného bremena veriteľa (sťažovateľa) posúdením výsledkov dokazovania o dokazovanej otázke z vykonaných dôkazov ich zhodnotením jednotlivito a aj vo vzájomnej súvislosti so záverom o tom, či veriteľ (sťažovateľ) dôkazné bremeno uniesol, alebo to tak nebolo. V tomto prípade aj krajský súd dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľ dôkazné bremeno neuniesol.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd sa zaoberal aj namietaným porušením čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy konštatujúc, že tieto ustanovenia neupravujú základné práva a slobody, majú všeobecný, deklaratórny charakter, a nie charakter základného práva, a preto nemôžu byť samy osebe predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Ústavný súd vzhľadom na to sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2013